

Sidste søndag efter Helligtrekonger søndag den 6. februar 2022 kl. 11.00

Arninge kirke kl. 11.00 med nadver

747 Lysets engel

335 Flammerne er mange

155 Godt og ondt i lys og mørke

476 Kornet, som dør i jorden

403 Denne er dagen

Nadversalme: 474 Jesus Krist, du gav mig livet

Dannemare kirke kl. 17.00 (lysgudstjeneste)

335 Flammerne er mange

155 Godt og ondt i lys og mørke

476 Kornet, som dør i jorden

773 Bliv hos mig

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus svarede disciplene:

»Timen er kommet, da Menneskesønnen skal herliggøres. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis hvedekornet ikke falder i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det mange fold. Den, der elsker sit liv, mister det, og den, der hader sit liv i denne verden, skal bevare det til evigt liv. Den, der tjener mig, skal følge mig, og hvor jeg er, dér skal også min tjener være. Den, der tjener mig, ham skal Faderen ære. Nu er min sjæl i oprør, og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne time? Nej, det er derfor, jeg er nået til denne time. Fader, herliggør dit navn!« Da lød der en røst fra himlen: »Jeg har herliggjort det, og jeg vil atter herliggøre det.« Folkeskaren, som stod der og hørte det, sagde, at det var torden. Andre sagde: »En engel talte til ham.« Jesus sagde til dem: »Den røst lød ikke for min skyld, men for jeres skyld. Nu fældes der dom over denne verden, nu skal denne verdens fyrste jages ud. Og når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig.« Det sagde han og betegnede dermed, hvordan han skulle dø.

[Johannesevangeliet 12,23-33](#)

Prædikant: Henrik Gade Jensen

Teksten i dag fra Johannesevangeliet foregår før påsken og efter Jesu indtog i Jerusalem.

Jesus har forinden i byen Betania opvakt den døde Lazarus, det fejres med et festmåltid hvor også Lazarus var tilstede. Jesus salves med dyr

nardusolie, Judas Iskariot synes hellere man skulle have givet det til de fattige, men Jesus irettesætter ham, for Jesus ved, at hans sidste time er på vej i påsken i Jerusalem.

Vi hører også at mange er kommet ud til Betania for at se, om det er rigtigt, at Lazarus er i live, snydt fra døden, og vi hører, at ypperstepræsterne skumler af vrede over Jesus og konspirerer om hans død i Jerusalem.

Jesus står på højdepunktet af sin anseelse og magt.

Jerusalem ligger foran ham. Han er parat til at indtage byen.

Folkeskarerne fejrede hans indtog med Hosianna og palmeblade.

Jesus var allerede kendt i hele Israel og også længere ud. For vi hører i teksten, lige før det jeg læste op, at nogle grækere, altså fremmede, sikkert nysgerrige turister eller handelsrejsende, var kommet og de ville gerne møde den her kendis.

Disciplene viser vej, men alle forundres.

For Jesu vil ikke triumfere som en kendis.

Han valgte at komme ind i Jerusalem på et æsel, det ydmyge trækdyr, frem for hesten, magtsymbolet.

Et æsel ville gøre herskeren afmægtig og til grin.

Men Jesus valgte æselet, bevidst og tilsigtet.

x

Og Jesus siger så her i teksten, hvor han er samlet med disciplene: Timen er kommet.

Jesus forudsiger hvad der skal ske i påsken.
Døden og korsfæstelsen, men også opstandelsen og herliggørelsen.

Jesus omkranses af lys og glorie, udstråler en aura, som er uimodståelig.
Og der lyder en røst fra himlen, fra Gud:
"Jeg har herliggjort det, og jeg vil atter herliggøre det".

Folkeskaren forstår det ikke, det lyder som en torden.
Men Jesus gentager det: han vil blive ophøjet, herliggjort, og så drage alle med sig.

X

Jesus omtaler sig selv som "Menneskesønnen".
Han er født for at ofre sit liv for menneskene.

Og så sammenligner han sig med et hvedekorn. Som hvedekornet i marken lægges i jorden for at blive til mangefold, ligeledes skal Jesus ofre sig for menneskenes skyld, for at budskabet kan sprede sig.

Hvis der ikke er noget at ofre, er der heller ikke noget at leve for.

X

Disciplene er begejstrede.
De er parate til at følge deres herre i tykt og tyndt.
Herliggørelsen bestyrker yderligere Jesu position.

Og selvom Jesus' opgave er at forklare sine disciple og folkeskaren, hvad der skal ske, at han skal dø, ofre sig, som hvedekornet, så tror de ikke på det.

Det er torden for dem.
Han er stadig triumfatoren.

Alligevel svigter alle ham få dage efter.
Folkeskaren råber Langfredag "Korsfæst ham", dem som før råbte Hosianna.

Disciplene lover troskab Skærtorsdag, men nægter som Peter alt kendskab til ham på Langfredag.

Judas er forræder, men alle disciplene fornægtede ham. Peter demonstrativt 3 gange.

Og efter Langfredag vendte disciplene dybt skuffede hjem til hjemstavnen Galilæa, og troede det hele var slut.

Eventyret om Jesus var endt i mørke på Golgata.

Og så kom opstandelsen, som ændrede det hele.

Disciplene fik en så voldsom oplevelse af at se den opstandne Jesus, at de aldrig mere tvivlede og de næsten alle selv valgte offerdøden for at bringe budskabet ud i verden.

Disciplene kom aldrig mere i tvivl.

De havde virkelig mødt Jesus, oplevet det alt sammen, og det skulle nu forkyndes og det kunne ikke gå hurtigt nok.

Allerede til pinse var den første menighed på vej, og budskabet fløj ud i verden.

Og det bredte sig!

X

Jesus siger til os i dag: *"Den, der elsker sit liv, mister det, og den, der hader sit liv i denne verden, skal bevare det til evigt liv"*

Bogstaveligt forstået er det volapyk. Rigtigt forstået, betyder det, at livet altid er til låns, vi har det ikke til evig tid, og at livet også er forbundet med offer.

Hver gang et barn fødes, ofrer en moder sig, 9 måneders graviditet er anstrengende og fødslen smertefuld, og mange år derefter kan forældrene se frem til at skulle bruge masser af tid, arbejdstid, nattesøvn osv. på det lille barn.

Men vi og mange gør det heldigvis med glæde.

Det er at miste noget, og få noget andet og meget mere.

Vi giver og vi mister – sådan er livet.

Livet er ikke kun en pose, der fyldes med gode oplevelser.

Livet er snarere hele tiden en given og modtagen.

X

Og det ultimative offer der er givet er Jesu offerdød på korset.

Kristendommen er en offer-religion.

”Hvis hvedekornet ikke falder i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det mange fold.”

Det er samme tankegang, at vi lever vores liv også som et offerliv, for at give og modtage, men aldrig 1 til 1, aldrig som vi selv tror og forventer, men med den lunefuldhed og uforudsigelighed, som Guds univers er fuldt af.

Både til det gode og det onde, og selv ved vi sjældent, om det er det ene eller det andet.

X

Vi skal altid prøve at præstere så godt som muligt, være flittig og arbejde, og være omhyggelig med hvad vi laver. Og altid med storsind og langmodighed overfor vores kære medmennesker.

Men om vi får succes i tilværelsen, med venner og job og familie, ja, det må vi bede Gud om og håbe på, at vores anstrengelser lykkes, at vores indsats belønnes, og at vi får held med alle vores bestræbelser.

Livet er ikke en automat, hvor vi kan betale en indsats og trække et resultat. Krone for krone.

Livet er mere vildt, og vi kan aldrig med sikkerhed vide, om vores møje og besvær lønner sig her i denne verden.

Vi er alle som et hvedekorn, der måske mest lever i det, vi giver videre til andre. I alt det, som vi bevirker og udretter, synligt eller usynligt.

Vi lever og skal leve vores liv til tjeneste.

Som også Jesus viser det for os, ultimativt med offeret på korset, for vores skyld.

Jesu død var ikke meningsløs, som disciplene først troede det. Den blev til herliggørelse, ophøjelse, som vi hører om i dag.

Den blev verdens frelse.

AMEN